

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6-ik szám alá küldendő.	Pest, aug. 9. 1868. 32. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Arany trombita.

Fujja a közvélemény Baranya vármegyében.

Baranya vármegye csak **volt** „utoljára“
Hanem előrukkolt bezzeg hamarjába.
Bár sok a pecsovics s hájas hasu papja:
Hanem azért jogát a nép föl nem adja.

A „**Pécsi Lapok**“-at mind hijjába gyártják —
Ha bár tollaikat epébe is mártják . . ,
Erölködésüknek nincsen semmi haszna.
Hijjába ürül a subventiós kassza.

A kormánypárton ül **még** egy pár követe —
De reájuk a nép **már** körösztöt vete.
Balfelől tapogat régóta **Mohács** is . . .
Jobbfelől csak őszig ül a **vizkurás** is.

Kristély való neki, köpüly meg beretva,
Hogy a jobboldali padon hentereg ma.
Választóin többé sohsem vághat eret,
Az egész **kerület** szélsö balit szeret.

Kardos uramnak is van most hejje hujja . . .
Peng az ujdonat uj arany sarkantyuja.
Jobb felől ül szélről, ott is hallgat bölcsen . .
(Ki tehet róla hogy tehetsége nincsen?)

No de hisz szüretre elis jöhet haza . . .
Nem küldi öt többé követnek a haza.
Lakhatik **Hidasban**, oda való épen,
Három mázsára is fölhizhatik szépen.

Ráday ott nyomja azt a balközépet,
Kár benne hogy nagyon mellőzi a népet.
Nincs a választókhoz levele vagy szava . .
Pedig a tavasszal ugyan várták haza.
Azt sem tudja a nép, minő elvet követ,
Ugy beszélik már, hogy **nem ő lesz a** követ.

Siklós vidékéről **Kokas Márton** bátya!
Minden választóját szélső balnak látja,
Ugyan rukkoljon hát már egy kissé szélre . . . .
Mert a választói lökik majdan félre.
Egyedül magának van száz annyi esze:
Mint mennyit mutathat ötvenezer Besze.

Már biznoy ő vele be érnék ott szépen . . .
Csakhogy **szélrébb ülne**! ne ott a középen.
Meg a szélső balra ne dobálna követ,
Mert ugy teremtugyse! nem lesz onnét követ.

Alig került haza jó **Simonyi Ernő**!
Harsog, dörög, mint a villám terhes felhő.
Pártjának kezében legélesebb fegyver . . .
Jól vigyázz kormánypárt! mert utóbb is megver.
A sok pecsovicsot ugy üti ugy vágja:
Szinte szükül belé szegények nadrágja.

Szava lánggal égő, biztos, büszke, bátor!
Rémülten fut töle meg a zsoldos tábor.
Éles az elméje, mély a tudománya . . .
Baranya vármegye büszke lehetsz rája!!

Negyvennyolczért hevül, szabadság az elve;
Kossuth szól belőle, Kossuth az ő lelke!
Nem féltjük mi attól, hogy elvet cseréljen . . .
Csak azt kivánhatjuk, hogy **sokáig éljen**!!

Nem sokára megjő a derék **Irányi**!
Akkor aztán többség! tessék retirálni.
Elméje világos, irótolla kedves;
El ülhetsz mellette kormánypárti redves.
Tudományt hoz haza százezer tonnával,
Fölér egy regement közös katonával.
Hijjába keresgél ő utánna Czorda . .
S vicsorgatja fogát a pécsi szent csorda . . .
A nép azt kiáltja, hogy „**éljen Irányi**!"
S néked **Bub (o) rék párt** meg kell retirálni.

KONDOR MARCZI.

Purczel Mór generál beszéde

a képmutató házban.

MOTTO: Móri Purczel Mórika!
Magát mórikálja.

Hallják kendtek! vagy én beszélek és kendtek hallgassanak, vagy kendtek hallgassanak, és én beszélek, de egyszerre ne orditsunk. Ez utolsó szavam.

Bőgni csak akkor szabad, mikor a szélső bal kutykuruttyol . . . de mikor én órálok, egy szusz se légyen, mert olyan 25 káplár pálczát vágatok kendtekre, hogy 50 kancsukának is beillenék.

Tehát k i k é r e m magamnak az insultátiót és pedig két okból:

1-ör. mert hangadó g e r m a n i s m u s o m pardon . . . organismusom épen nem olyan erős, hogy vele Jerikó vagy a Gellérthegyi citadella falait le birnám fujni — sem olyan érczes . . . mint Besze János árkangyal trombitája, mely az urban szunyadozó képmutatókat is üstökénél fogva felczibálja.

Testem lelkem gyenge, törödött, — veszettül megártott a fehérvár-veszprémi dicsteljes körút. Náthát kaptam és most szamárhurutban szenvedek.

Ezenkivül rekedt is vagyok, mint a fuvó nélküli verkli, sok badarságot találtam össze vissza mondani Kossuthról . . . csekély szerény személyem parányisága dicső tetteire a feledés fátyolát boritva, s ezen politikai homoapathika mixtura annyira megfeküdte gyenge gyomromat, mint egy tizenkét fontos g o m b ó c z . . . az az hogy bocsánat ez inparlamentális drukkolásért . . . g o l y ó t akartam mondani.

2-or pedig azért, mert gyermekkorom óta szivem alatt hordom egy nagyszerü és fenséges eszme az o s z t r á k m a g y a r (*Besze közbe vág: m a g y a r o s z t r á k !*) tehát magyar osztrák hadsereg megalapitását; ezért jöttem be külföldről.

A ház elé tálalt honvédelmi javaslat bár há-

rom külön fejezetet foglal magában . . . még is egy az. (*Madarász:* hogy hogy?) mint az atya, fiu és szt. lélek.

Hogy az elejéről kezdjem a 3-ik javaslat, vagy is a népfejhetésről szóló, többé nem a kötelesség teljesitése és a hazafi lelkesültségére van fundálva, hanem a kényszerüség s az önkény akaratára. (igaz . . . ugy van: *jobbról.*)

A második javaslat a honvédségről intézkedik. Hogy ezen javaslattal a honvédség dicső multja meglenne gyalázva, tagadom. Az sem áll, mit némelyek itt gúnyosan felemlitenek, hogy most már a honvéd nem egyébb mint „landvehr." Ezt ethymologice tagadom, mert a landvehr földvéd, tartományvéd, vagy legfeljebb országvéd .... de nálunk ezután a honvéd „osztrákvéd" lesz.

Nagyszerü vivmány ez hallják kendtek! de csak ugy, ha én leendek ezen osztrákvédsereg generalissimussa; mert az isteni gondviselés ezen polczra egyedül csak engem választott ki.

Görgei pedig .... a ki hazaáruló .... én mondom! aki hazaáruló . . . csakhogy jól jegyezzék meg kendtek, hogy Görgei hazaáruló . . . azt is Kossuthnak köszönhetjük, a ki felelős az 1849-ben bekövetkezett kalamitásért . . . tehát e hazaáruló nem lehet és nem leend alattam egyéb mint ispitálykomendáns.

Átugrom ezekután ezen javaslatoknak legfontosabb mit mondok? mázsásabb fejezetére, mely a véderőről t. i. az állandó egységes osztrák hadseregről szól.

Ez utóbbinak kétségkivül vannak oly gyengeségei, minőket Sadovánál láttunk, és hiányai, melyek nem felelnek meg Madarász javaslatának, de még az 48-iki demokratikus eszméknek sem, ... de miután nincs fény világosság nélkül . . Lónyay piczula réz nélkül, továbbá minthogy az aranynak is van salakja és a napnak holdnak foltja s figyelembe véve végre azt is, hogy én már Bécscsel kibékültem, Kossutthal pedig háromszor öszvevesztem, ezen törvényjavaslatokat mint saját gyermekeimet (*szélső balról:* melyeket Grivisics és Kuhn csinált) mondom saját gyermekeimet ajánlom a szavazó gép adoptáló figyelmébe, felkérvén ezennel keresztanyául Pulszky Ferencz néném és Vadnay Lajos hugom asszonyokat.

Ledrukkolta

Bolond Istók.
Ludas Matyi gyorsirója.

Mi különbség van a legátus és delegátus (dolegatyus) között?

A gy-i biró, mig nem élvezte ezt a közösügyes tarkás-barkás quótás boldogságot, nem törődött semmit a legátus névvel, de miután hallotta és olvasta a Ludas Matyiban a dolegatyus nevet — gondolkozóba esett és sokáig spekulált a fölött, vajjon a legátus és dolegátyus között mi különbség lehet? . . . de hiába törte rajta a fejét . . . biró uram bizony nem birta kisütni a különbséget.

Megszólitja tehát egy alkalommal rektramat, hogy magyarázná meg neki, mit a rektor szives készséggel teljesite.

A legátus — ugymond — még iskolába járó deák s nagyobb ünnepek előtt mint Karácson, Husvét, Pünkösd, kiválaszt magának egy eklézsiát hova per pedes apostolorum (az apostolok lován) kikutyagol a collégyiomból az isten igéjének hirdetése végett. S akkor aztán ha a hiveket a szent lélekkel jóltartotta, s azt az egy pár forint stólát zsebre dugva, bucsut vesz az egyháztól, nyakába veszi a 30 mértföldnyi baranyai utat s eldudolja:

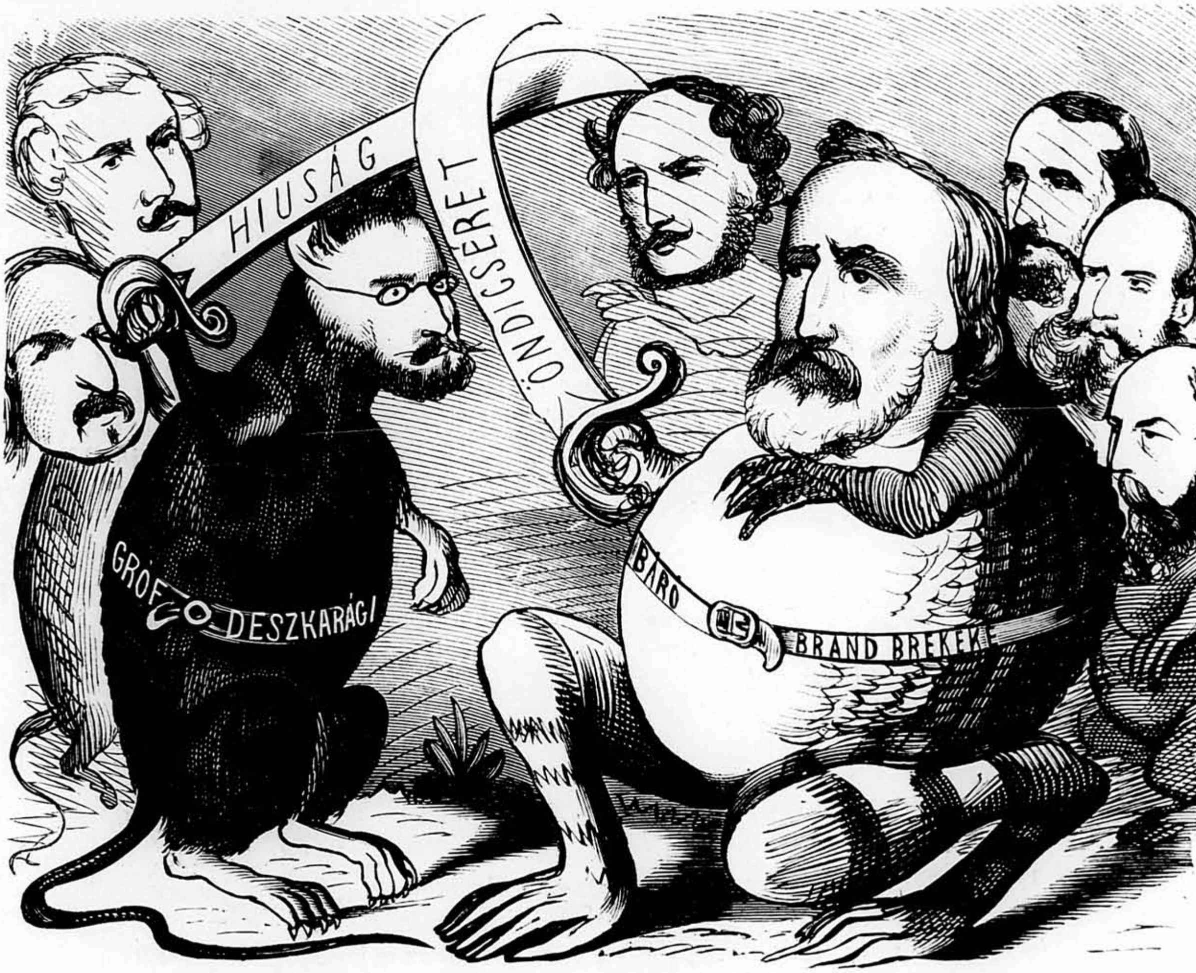
„Gyü te fakó! gyü te szürke . .
Gyü két lábam fussatok . . .
Milyen rugott két csikó ez
Egyik se kér abrakot."

De már a delegátus vagy is dolegatyus lássa biró uram! végzett deák, nagy politikus nagy szónok ugy annyira, hogy mikor elkezd papolni az országgyülésen, még a pad alól is hajigálják reá az éljent a jobb(oldali) tanitványok. Igen bizony, végzett deák, a ki Magyarországnak 48-on alapuló alkotmányosságát oly eminenter bevégezte Sadova és Königgrätz után: hogy valamennyi legátus sem tudná visszaprédikálni. Ezenkivül mint jó deák betanulta még befejezésül a közösügyet, államadósságot, quótát, delegátiót, poklot, s ördög tudná n iféle machinatiót ..... hova maga is elszokott járogatni — de nem per pedes apostolorum ám s nem is annyi stóláért mint a legátus, mert a dolegatyus egy napra is kap annyit, mint a legátus gyakran kétheti kutyagolásáért és 5 prédikátió lemagolása és elfuvásáért. Aztán a dolegatyus lelkesülten danolgatja :

„Nem vagyok én többé deák,
Levetem a deák ruhát —
Eladom a törvényeket
S ölelem a közösügyet
Közösügyet."

I.

A béka egérharcz.

„Hétszer vágták egymás nyakát!
Hétszer mondtak jó éjszakát
Az életnek!“
— S még is élnek!!

Na hát mostan érti kigyelmed mi külömbség van a legátus és dolegatyus között? kérdé a rektor.

— Értem ám, hogy a sas rugja agyon a feltalálóját. No dehiszen óvakodjék is birói pálczám statáriumától az a dolegatyus.

Pattantyúk.

Boros és Fekete (ergo sárga-fekete) Fehérmegyében politikai kátét irtak s ingyen osztogatják a nép közt, hogy a közösügynek pártot csináljanak.

Több hasznot tennének őkigyelmök, ha iskolai könyveket osztogatnának, — annak legalább lenne valami látatja, míg a politikai kátézgatásnak aligha lesz valami sikere, mert csak azért is Svarcz Gyulát választják meg Fehérvárott a boldogult Dettrich helyébe.

II.

A zalai rák.

(solo Krebs.)

**A zalai hires követ
Elhagyott már három követ . . .
Nem elöre megy, de hátra . .
S igy akad a Beust horgára.**

Eddig azt hittük, hogy csak jobboldali képviselő lehet miniszter tanácsos, most azonban meggyőződtünk, hogy e tisztes hivatalra más gattungból is válhat ember. Legközelebb a belügyi osztályhoz egy oly uri ember neveztetett ki, a ki 1850-től fogva a Bachrendszernek minden néven nevezendő stádiumán keresztül a mai napig hiven szolgálta a közös birodalmat.

No még vagy kétszer, hernyóból pillévé kell neki válni . . . akkor aztán okvetlen miniszter lesz belőle. Az ily törhetlen jellem meg is érdemli.

Krisztus urunknak kínszenvedése alkalmával utolsó szavai valának: „a t y á m k e z e d b e a j á n l o m l e l k e m e t“ s aztán meghalt.

Ezen szavakkal végzi be a 48-iki alkotmány és függetlenség is élte pályáját 20 évi kinteljes szenvedése után, midőn a bölcsesség angyala Deák Ferencz és a majoritás által a kormány honvédelmi javaslatának elfogadása folytán — az élők sorábó l kiszólitatott.

A Pesti Napló már visszahuzta azon arczátlan vádat, hogy a Magyar Ujságot és pártját a muszka fizeti, hanem az Esti lap még most is hallja a rubelek pöngését.

Bizonyosan magára akarja vonni a Magyar Ujság figyelmét, mert rettentően nehézére esik szegény Pálffinak, hogy agyonhallgatják, mert a Magyar Ujság bizony nem áll szóba minden dibdáb emberrel.

Trencsén megye — baani kerületében országgyülési követnek Andaházy Pál — az 48-iki törvények hü bajnoka — választatott meg Kudlik István ellenében.

A megbukott párt protestál a választás ellen, mert a választók halálra itták magokat s igy nem jelenthettek meg a voksolásnál.

Nagyon jellemző, hogy egy beamter hatvanegy után egyszer csak megnyerte a lutrit valami 40 ezer frtig s örömében megrepedt a szive. Akkor tájban egy magyar iskolatanító is szint annyit nyert, s mikor hirül vitték neki a borzasztó szerencsét, földhöz vágta zsiros sapkáját s örömében nem tudott egyebet szólni: mint ki megy el borért?

Adomák.

Alsó-Fehérmegye egyik falusi birája levelet kapott a szolgabirótól, melyben parancsoltatott, hogy a levél vivőnek szolgáltasson 25 mogyoró pálczát a kezébe. A biró gazda azonban, ugy silabizálta ki a levelet, hogy a levélvivőre vágasson 24 mogyoró pálczát s le is kapatta a tiz körméröl a futárt azonnal s elhegedülték rajta a 25-öt.

Haza megy a levélvivő nagy keservesen s kérdi tőle a szolgabiró, hogy hol vannak a mogyoró pálczák?

„Itt ni! — mutatván kimondhatatlanját — az árgirussát annak is, ki az irást kitalálta.“

Egy urfélének az a szokása volt, hogy ha ebéd után kedve kerekedett, minden előtte álló edényt a falhoz vert, de ezen dicséretes szokást nem saját, hanem barátai házánál vette ususba.

Egyszer ebédre hivták s ebéd után neki hevülvén ugyancsak ostromolta a falat tányérokkal, üvegekkel és tálakkal. Hordták elibe a mi még kinn maradt is.

Hanem mikor haza ment akkor sült ki, hogy ott bizony saját edényeit törte öszve. A házi ur, ugyan is tudván a szokását, elkérette edényeit s azt rakatta elébe.

Vándor szinészek telepedtek meg egy vidéki városban, s többek közt „a jó madár“ czimü szinmüvet játszották, melyben azon jelenet fordul elő, hogy a jó madár kérelmével szüntelen ostromolja az apát leánya kezéért.

Az apa mindig csak biztatja a jó madarat, mondván neki szemközt: csak türelem, türelem, elfordulva pedig utána téve „meg kötél a nyakadra.“

Az apa végre elmegy, a jó madár maga marad s nagy pathosszal kezdi szavalni monologját, — mikor lesz már ennek vége . . . mindig csak türelem s egyébb semmi . . .

„Meg kötél a nyakadra“ vága a beszéd közé egy kis fiu, ki azt gondolta, hogy azon szavakat a jó madár az apától nem hallotta.

Persze e naiv közbeszólására a kis dilettáns sugónak hangos kaczajban törvén ki a publicum, a szinészt annyira zavarba hozta, hogy ajtó helyett az ablakon távozott a szinpadról.

„Honnan, honnan barátom?“

— Hát bizony esküdt választásról.

„No fogadni mernék rá, most megint valami szamarat választottak meg . . . tudom . . . előre tudom.

— Már bizony ott én volnék választva . . .

„Ah! ugy . . . no annál jobb . . .

Rajta rajta!!

Rajta! rajta bölcsek!
Politikus nagyok!
Ál dicsőségtek már
Ugy sem soká ragyog.

Az elvet mint köpenyt
Addig forgassátok . . .
Mig a nép szemet huny . . .
S ugy tekint reátok.

Becsület! elvhüség!
Ki adna most rája?
Az **elvtelenség** ma . . .
Csak is . . . **aranybánya!**

SZITTYA.

A Pécsi „Aloe-levelek“ irója

Ludas Matyihoz.

Köszönet, ezer köszönet önnek Ludas Matyi ur! hogy ön becses lapja 29-ik számában Khinába történt meghivásomat szives volt nyilvánosságra hozni, mely az egész Baranyában nagy sensatiót okozott, általános a bánat, mit kivándorlásomon minden igaz hazafi, kivált a democraták éreznek, kiket csupa testvéri szeretetből hónom alá véve, oly sokszor voltam kegyes nekik hónuk alá kapkodni.

Sirjatok tehát democrata testvérek, mert szabadságtok utóharczosa, Dentumogeria csatakos száju fia s édes hazátok düledező oszlopa dől ki én bennem! oh a költő profétai ihletettséggel alkalmasint az én kedvemért zengé bánatosan a hazáról, hogy:

„Hunnia nyög letiporva,
Sirnak a bus magyarok!“

s elköltözésemmel a nagy Kosciuskóként „Finis Hungariae!“ De ne, ne sirjatok, hisz igérem, hogy föntartom a solidaritást ezentul is veletek, s tovább fogok leveledzeni a Pécsi lapokban.

Mint biztos bizonytalansággal mondhatom a vándor madarakkal együt, ősszel fogom itt hagyni szeretett testvéreimet.

Az előkészületek nagyban folynak, a paruplikat és kalucsnikat mind össze szedik számomra, hogy uj hazámba méltó fénynyel és pompával kutyagolhassak el.

A választ, mit az uj hazámbeli prófétáknak irtam szerencsés vagyok ismét megküldeni a democraták vigasztalására, mint nagy becsü szellemi kincset, sziveskedjék azt is az előttem megbecsülhetetlen lapjába közleni, mely is igy hangzik:

Nagyérdemü porófétàk!

Fogadják önök határtalan tiszteletem s hálám kifejezését a kitüntetésért, mellyel engem Csing Csang Pucses városba „Fekete Sötétség“ czimü szabadelvü egyletük igazgatására történt kineveztetésem által megtiszteltek. Fejem szédült, szemeim kápráztak s egész valóm reszketett három egész napig a lázas öröm (???) miatt s mondhatom, életem legboldogabb perczei közzé számithatom azon időt, melyben e kedves meglepetést szerezni méltóztattak. Teljes erőködésemmel iparkodni fogok is e bennem helyezett bizalomnak megfelelni s rajta le szek, hogy önök által is magasztalt s elősorolt fényes talentumaimat t. i. a bárgyuság, észficamodás és agypuhulás szüleményeit, minél nagyobb mérvben érvényesitsem önök között.

Hazámat annál örömestebb elhagyom, mert tehetségem oly nagy(!), hogy ennek Magyarország bliktri, az elvek, mikért erőködöm, oly suvix- és korhadtmihályszerü elvek, hogy ezek kivitelében a kort, melyben tengődünk, legalább 2000 évvel megelőztem; de Khinában hiszem, nyilik tér fényes tehetségem kinyujtóztatására; mert ott a dicső nép — a melyre én egy fabatkát sem adok — meg van érve arra, hogy korhadtmiskaszerü elveimet köztük érvényesithessem.

Ha megengedik önök, magammal czipelem egyik kitünő capacitásu pecsovics collegámat is, névszerint nagyságos Bányjay Simbuga Zebolond urat, ki szinte hazájára nézve idő előtt született. Az érdem jelekért (őszintén megvallom én szeretek csillogni billogni) köszönetemet fejezem ki.

Mint méltóztattak irni, Csaszlauig fogok kutyagolni, hogy ott többi elvrokonimtól elbucsuzva, szélnek eresszem magamat.

Üdvözlehelletem mellett maradtam Dentumogeria, Peecs városában

kegyelmes urok:

ngs **BOD OMER STEFY** m. k.

választó khinézer.

Azokhoz a piszszegőkhöz.

Piszszegjetek, piszszegjetek . . .
Ugy sem tudtok ti egyebet
Elvtelenek!
Bezzeg mikor tenni kellett . . .
Elhagytátok a szent helyet
S megszöktetek.

Elleninkkel öszvebujva . . .
Muszkát hoztatok nyakunkra
Nagy bajunkra.
És még nektek áll most fentebb
Nehány accorddal csak lentebb
Nemtelenek!

Jogaink ne gátoljátok . . .
Honfibunk ne gunyoljátok
S turbáljátok.
S mert a hont elárulátok . . .
Követ dobhatnak még rátok . . .
Álbarátok!

Addig hát csak piszszegjetek!
Donogjatok zsizsegjetek
Mint a legyek.

Bolond Istók.

Eredeti levelek.

LXXIII.

Édes jó pajtásom Matyi!

„Mennyből jövök most hozzátok
És ime nagy jó hirt mondok“ stb.

Akheim basa szeme látára, a szent gellér szomszédságában levő várunk felett alakitottunk egy demokrata kört, hová panganétos szuronyok tetejibe állva sem szárnyalhat fel Akheim basa feloszlatás végett. Tégedet mint az eltemettett 48-nak védőjét, a paprikás és sós 68-nak lett áldozatját megválasztottunk diszpolgárnak, Karakán Marczit pedig elnöknek.

Ne félj! légy vig, nem ülsz mindig a siralom völgyében, kiszabadulsz (mihelyet megkondul a szabadulás órája) s akkor égi fényben égi karok visznek fel a magasságos körbe. Addig pedig hirdesd amaz igét „Valaki egy egy gyermeknek gondját veszi fel az én nevemben, én nékem veszi fel gondomat“ mert látod, igen kevesen értik az igének erejét, nagyon sokan vannak a hivalkodók, de kevesen a hivatottak, kik nem törődnek a neveléssel nem a tanitókkal, kik szánandó savanyuságos képpel énekelgetik gazdag nyomoruságuk közepett a cultus miniszter felé fordulva a XLIV-ik soltár 13-ik és következő versét.

Hirdesd azért a tant, melyel a te Urad bocsátott el tégedet, ne félj, hogy már azokat az alább irt örökre elhegedülte volna — nem! csak egy van elhegedülve, s az az igazság szolgáltatás. Téged is másokat is beültettek, mert látod szólj igazat — bevisznek a soroksári kóterba.

Ad vocem — kapanyél az igazság szolgáltatásról jut eszembe egy gyönyörüséges factum. Egyházi vizitálás alkalmával Gyónra is le ment a tanitók nagyfejedelme, hol is K. F. nevü pap ellen a presbyterium nagy és alapos vádakat emelt, mire esperes uram ő kegyelme egyet sem szóla, hanem gyülés végeztével dorgatoriumra áthivatja a rectort, felszólitja megint, hogy többé ne vétkezzék, jobbitsa meg magát! (Oh nagy fejedelem! mintha bizony a rector ellen emeltek volna panaszt.) Nos Matyi pajtás igaz lélekre mit szólasz az ilyekre? Ugy-e azt, hogy a kutya nem eszi meg a maga fiát, vagy a varju nem vájja ki a varju szemét.

Elkezdett munkádat ne szakaszd félbe mert
„Mind igazok és Ámenek
A mik szádból kijöttenek.“

Szt. Dávid, m. k.

Nógrádiádák.

(A vén krónikástól.)

Az iskolás gyermekek nálunk most szüntelen katonásdit játszanak — fapuskákból lövöldöznek bodzafa puskából . . . a közöshadügyminiszter a tanitó bácsi, . . . egyedül ő nevezhet ki tisztet a legjobb viseletüek közzül. Ki nem jól tanul vagy klamantes közé van jegyezve, a virgácsot kap és hazaküldetik a mamához honvédnek . . . az az hogy házőrzőnek. Az országgyülési bölcs majoritás is ezen alapot fogadta el a magyar hon(vész) rendszert illetőleg.

A B. gyarmati legjelesebb tanárt, ki elég vakmerő volt nőtlen léttére házasságra lépni egy férjétől elvált nővel a református lelkész előtt.. a nép vénei és bölcsei? el csapatni inditványozták azonnal; különösen a népkör szabadelvü elnöke oly lelkesen nyilatkozott az elcsapás mellet, hogy reverendissime Jezsuita, pater Knitelius egészen elbámult azon a más világon, hogy a XIX-ik században még nagyobb jezsuiták is vannak nála. Ajánljuk e nőtlenségtől elrugaszkodott tanár ügyét a kultusminister figyelmébe, mert ez oktató, merő bosszuból legközelebb oly jeles vizsgát adatott tanitványaival, melynek párja még nem viszhangzott a b. gyarmati iskola falai között

A gyarmati tanács addig addig küzdött a szellemi sötétséggel, mig végre is elhatározta magát az utczák kivilágitására . . épen most szedik reá a kegyes adományt. A vén krónikus megtudván e határozatot, most mindent elkövet, hogy a tanácsba bejuthasson, tudván nagy bölcsen, hogy akkor egész éven át potya olaja lesz a salátára.

Folyó hó valamelyik napján fényes batyu bált fog adni B.-Gyarmaton főispán ő méltósága. Az ujdonsült nemesek felhivatnak, hogy ki ne maradjanak az Eldorádóból. A tekintetes karok és rendek, kik 16 hó alatt egyszer már — keresztül utazása alkalmával elnökölni is látták véletlenül — jelenleg igen kiváncsiak reá, mint fogja tánczolni ő méltósága a mazurka polkát.

Rajzoló Blumberg. | Felelős szerkesztő: BÉNYEI ISTVÁN Kiadó-laptulajdonos: MÉSZÁROS. | Metsző Huszka.
Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.